

Paraules de benvinguda pronunciades pel Dr. Lluís Arola Ferrer Rector de la Universitat

Em correspon l'honor i el privilegi de donar la benvinguda al nostre Claustre Universitari als doctors Xavier Amorós, Josep Antoni Baixeres i Josep Subirats. No ho faig només a títol personal, sinó en nom de tots els components de la Universitat Rovira i Virgili, els quals, mitjançant els seus representants al Consell de Govern, van acordar conferir-los la màxima distinció acadèmica que atorga la Universitat.

El lliurament de la distinció es realitza en aquest acte que acabem de celebrar com un Claustre obert per acollir els nous doctors, acte en el qual la padrina, la doctora Joana Zaragoza, ha pronunciat en primer lloc la *laudatio* dels guardonats. Ella ho ha fet per encàrrec directe meu com a vicerectora de la Comunitat Universitària i, per tant, persona que representa avui tots els membres de la Universitat Rovira i Virgili. En la seva brillant intervenció ha justificat els mèrits en què ens hem basat per atorgar els doctorats honoris causa que avui, 23 de febrer de 2004, volíem lliurar per un motiu especial.

Avui és el primer 23 de febrer després de 25 anys de vigència de la Constitució de l'Estat espanyol. En certa manera és un dia simbòlic, i per això hem volgut fer-lo coincidir amb un acte que per a nosaltres, els universitaris, aplega un seguit de símbols. Em permetran que m'expliqui. Hi ha moltes maneres de celebrar els aniversaris i diverses raons per a fer-ho. Celebrar els 25 anys de vigència d'una Constitució a l'Estat espanyol és una fita històrica, perquè és la primera vegada a la història de l'Estat que això es possible, la qual cosa representa que hem pogut viure un llarg període de pau i democràcia, situació que històricament no havíem conegut abans. Per als demòcrates, per als defensors de la llibertat, per als amants de la pau, per a les persones que ens dediquem a la generació i transmissió del coneixement, ens plau poder celebrar 25 anys seguits de llibertat, un quart de segle en què hem pogut exercir la nostra activitat docent i investigadora sense restriccions, totalment lliures, de l'única forma en què és possible formar les persones.

En la nostra manera de comptar el temps, ens agrada celebrar els 25 anys d'una efemèride. D'un moment especial com fou l'aprovació d'una Constitució després de molts anys d'una terrible dictadura feixista. D'un moment emblemàtic en deixar assentada la voluntat dels ciutadans d'aquest Estat de voler conviure amb democràcia i llibertat.

Normalment els aniversaris se celebren el dia en què s'escauen, encara que de vegades, per una raó o altra, no es fa exactament el mateix dia. L'aniversari de la Constitució s'escau el 6 de desembre, ja ho saben. Nosaltres no vam voler celebrar-ho el mateix dia 6, no per ser diferents, sinó perquè volíem donar a la celebració un sentit diferent al que es va donar institucionalment. Volíem recordar que la Constitució va ser possible perquè molts i molts ciutadans, tot i els llargs anys de dictadura, seguien sent demòcrates, no es resignaven al govern totalitari i després de molts anys de lluita, cadascú amb les seves possibilitats, van fer possible arribar a una situació política que ens va portar a la llibertat. Nosaltres volíem celebrar l'aniversari retent homenatge a tots els ciutadans que van fer possible arribar a la Constitució del 78, perquè és gràcies a ells i a elles, gràcies al seu treball, al seu esforç i al seu compromís, que vam poder superar el desgraciat període del franquisme.

Per donar-li aquest sentit hem volgut fer l'acte el 23 de febrer, un dia també d'aniversari, de trist aniversari en aquest cas, de record de l'intent de cop d'estat dels feixistes, que no van acceptar la voluntat majoritària dels ciutadans i van intentar tornar-se a imposar per la força de les armes, l'única que saben utilitzar, la seva manera inhumana de dominar els altres. Celebrar la constitució el 23 de febrer és voler fer-ho significant el que va representar històricament i política, i per això hem escollit aquest dia per fer la nostra especial celebració, retent homenatge a les persones que ho van fer possible.

Van ser molts els ciutadans i les ciutadanes que van fer possible amb la seva lluita i el seu compromís arribar a la Constitució. Em va costar força fer una proposta de persones al Consell de Govern que personifiquessin el sentit que volíem donar a l'acte d'avui, perquè podia triar entre moltes, moltíssimes. Em vaig guiar per un criteri: persones del nostre territori que haguessin estat senadors, és a dir elegits directament com a representants dels ciutadans, durant el període anterior o posterior a la Constitució i que haguessin tingut una trajectòria que correspongués clarament al sentit que volíem donar a l'acte d'avui. La padrina, doctora Zaragoza, ja ha explicat els mèrits dels tres nous doctors, que representen perfectament el sentit de l'acte, i per això no cal que torni a repetir-los.

Heu vist que la col·lació del grau de doctor, quan és un doctorat honoris causa, està ple de simbolisme. Un simbolisme en certa manera arcaic però que avui escau força per l'argument que volem donar a l'acte que estem realitzant. Només amb llibertat, amb respecte a les persones, amb tolerància, amb la no-discriminació, amb la possibilitat de generar i difondre el coneixement sense restriccions de cap mena, és

possible conviure en pau i sentir-nos realment humans. Tots els ciutadans tenim l'obligació de fer-ho possible, però especialment els universitaris, que dediquem la nostra vida professional a la generació i a la transmissió del coneixement, hem de ser ciutadans compromesos amb la defensa d'una societat més justa, més lliure, democràtica i tolerant.

Homenatjar amb el doctorat honoris causa els senyors Amorós, Baixeres i Subirats és una forma de reconèixer els seus mèrits personals i, alhora, representa un homenatge col·lectiu a tots i a totes els que, com ells, van fer possible el llarg període de pau que hem viscut a l'Estat espanyol, que confiem que els fanatismes d'un i altre color que reneixen no ens facin tornar a perdre.

Drs. Amorós, Baixeres i Subirats, gràcies per haver acceptat la nostra distinció, que més que honorar les vostres persones ens honora a nosaltres mateixos; la vostra incorporació al nostre Claustre prestigia la Universitat Rovira i Virgili i ens obliga a treballar per ser dignes d'aquest prestigi.

Avui, amb el màxim reconeixement dels seus mèrits, vostès adquireixen el compromís de representació de la Universitat Rovira i Virgili, que de ben segur realitzaran amb afecte. Rebin l'enhorabona més cordial, en nom propi i en nom de tota la nostra comunitat universitària, que des d'avui és també la seva.

Moltes gràcies.